

تأمین مالی و سرمایه‌گذاری در بخش‌های چهارگانه ورزش

تألیف: دکتر فلاح فرازیانی
استادیار گروه مدیریت ورزشی دانشگاه پیام نور

فصل اول: مبانی سرمایه گذاری ۸

۹..... لزوم مطالعه سرمایه‌گذاری

۹..... تعاریف سرمایه‌گذاری

۱۱..... نظریه‌های سرمایه‌گذاری

۱۳..... انواع سرمایه‌گذاری

فصل دوم: روش‌های سرمایه‌گذاری و تامین مالی ۱۸

۱۹..... روش‌های سرمایه‌گذاری

۱۹..... روش مستقیم

۱۹..... روش غیرمستقیم

۱۹..... روش نیمه مستقیم

۲۰..... اصول سرمایه‌گذاری

۲۲..... تنوع سازی در سرمایه‌گذاری

۲۵..... اصول سرمایه‌گذاری موفق

۳۰..... روش‌های تامین منابع مالی جهت سرمایه‌گذاری

۳۱..... انواع روش‌های تأمین مالی (سرمایه)

۳۱..... انواع روش‌های تأمین مالی داخلی

۳۲..... انواع روش‌های تأمین مالی خارجی

۳۴..... روش‌های غیر قرضی (سرمایه‌گذاری)

۳۴..... تأمین مالی در بنگاه‌های کوچک و متوسط

۳۴..... منابع شخصی

دوستان و بستگان..... ۳۵

منابع تأمین مالی از طریق سرمایه و سهام..... ۳۵

فصل سوم: سرمایه‌گذاری در ورزش ۳۷

سرمایه‌گذاری در ورزش..... ۳۸

صنعت ورزش..... ۳۸

تأثیرات سرمایه‌گذاری در ورزش بر روی رشد اقتصادی..... ۳۹

آثار اقتصادی وقایع ورزشی..... ۴۴

بازاریابی و سرمایه‌گذاری..... ۴۵

بازاریابی ورزشی..... ۴۶

آمیخته‌ی بازاریابی در ورزش..... ۴۶

محصول:..... ۴۷

قیمت:..... ۴۸

کانال توزیع (مکان):..... ۴۸

ترویج:..... ۴۹

فصل چهارم: حمایت مالی در ورزش ۵۲

حمایت مالی..... ۵۳

تعریف حمایت مالی..... ۵۳

حمایت مالی در ورزش..... ۵۴

تئوری‌های حمایت مالی..... ۵۹

الف) تئوری تبادل..... ۵۹

ب) تئوری‌های شناختی در زمینه رویدادهای حمایت‌شده..... ۶۰

۶۰	تفاوت حمایت مالی با تبلیغات
۶۲	روند گسترش سرمایه‌گذاری در حمایت مالی
۶۴	مزایا و فواید حمایت مالی در ورزش
۶۶	اهداف حمایت مالی در ورزش
۶۸	موانع پیش روی سرمایه‌گذاری در حمایت مالی
۷۱	خصوصی‌سازی در ورزش

فصل پنجم: سرمایه‌گذاری در بخش‌های چهارگانه ورزش ۷۱۴

۷۵	رویکرد سلسله‌مراتبی ورزش
۷۶	ورزش قهرمانی
۷۹	ورزش حرفه‌ای
۸۰	ورزش تربیتی
۸۰	ورزش همگانی
۸۲	فلسفه و اهداف بخش‌های مختلف ورزش
۸۳	سرمایه‌گذاری بخش خصوصی در ورزش آماتوری و حرفه‌ای، همگانی، قهرمانی و پرورشی

در جهان امروز ورزش از یک تفنن صرف به صنعتی پرونق تبدیل شده و حجم بالایی از سرمایه‌گذاری‌ها را در خود جای داده است. ورزش و تفریحات سالم به‌عنوان یک صنعت پردرآمد، به‌طور مستقیم و غیرمستقیم در توسعه کشورهای دنیا نقش دارند. در حال حاضر این صنعت در کشورهای توسعه‌یافته، یک صنعت مهم و عامل اثرگذار در رشد اقتصادی این کشورهاست (عسکریان، ۱۳۹۰). این صنعت شامل چندین بخش از جمله: گردشگری ورزشی، کالاها، محصولات و خدمات ورزشی، پوشاک ورزشی، ورزش آماتوری، ورزش حرفه‌ای، تفریحات و اوقات فراغت، ورزش مدارس و دانشگاه‌ها، ورزش در فضای باز، نمایشگاه‌های بازاریابی ورزشی، صنعت حمایت مالی در ورزش و هیئت‌ها و اتحادیه‌های ورزشی می‌باشد. محصولات در صنعت ورزش عبارت‌اند از: مشارکت ورزشی، سرگرمی و تفریحات سالم، پوشاک ورزشی، بعدهای تبلیغاتی و ترویجی، تأسیسات و اماکن ورزشی، تحقیقات بازاریابی و سرویس‌ها و خدمات مدیریتی (پیتز و استوتلار، ۲۰۰۷). به‌طور کلی نقش اقتصادی ورزش را

می‌توان در دودسته تأثیرات مستقیم و غیرمستقیم اقتصادی تقسیم نمود. اثراتی چون تولید کالاها و خدمات ورزشی، صادرات و واردات، هزینه‌های خانوار، ایجاد اماکن و تأسیسات، تبلیغات، مشارکت در بورس، پوشش رسانه‌ای، اشتغال، جذب گردشگر و حامیان مالی در زمره اثرات مستقیم اقتصادی ورزش قرار می‌گیرند. اثرات اقتصادی غیرمستقیم ورزش نیز در زمینه‌هایی چون ارتقاء سطح سلامت جامعه، کاهش هزینه‌های درمان و به‌تبع آن توسعه برنامه‌های ملی سلامت، کاهش بزهکاری‌ها، کاهش غیبت کارکنان و افزایش عملکرد و بهره‌وری آن‌ها و در نتیجه رشد و توسعه اقتصادی می‌باشد (ساندرسون و همکاران^۱، ۲۰۰۰). چنانچه سرمایه‌گذاری بخش خصوصی در بخش‌های مختلف ورزشی باید موجب ایجاد یک رابطه برد - برد بین سرمایه‌گذاران بخش خصوصی و در مقابل آن‌ها ارتقای ورزش کشور و نمود هرچه بیشتر اثرات مستقیم و غیرمستقیم اقتصادی ورزش برای کشور خواهد شد.

فصل اول

مبانی سرمایه گذاری

لزوم مطالعه سرمایه‌گذاری

توسعه سرمایه‌گذاری از یک سو موجب جذب سرمایه‌های غیر کارا و هدایت آن‌ها به بخش‌های مولد اقتصادی گردیده و از سوی دیگر با توجه به جهت‌گیری سرمایه‌گذاران سرمایه‌گذاری‌ها در صنایعی هدایت خواهند شد که از سود بیشتر یا ریسک کمتری برخوردارند و این امر موجب تخصیص بهینه در منابع خواهد شد. تنظیم چنین شرایطی نیاز به گسترش و توسعه دانش سرمایه‌گذاری و استفاده از تحقیقات و تجربیات اندیشمندان رشته‌های مختلف است تا بدین وسیله بتوانند از طریق آشنایی با روش‌های نوین سرمایه‌گذاری و فرصت‌های جدید سرمایه‌گذاری، تصمیم‌گیری بهینه اتخاذ نمایند و سازمان‌ها و نهادهای مربوطه نیز در ایجاد شرایط مناسب و تدوین قوانین و مقررات از این دانش استفاده نمایند و همچنین شرکت‌ها و نهادهای سرمایه‌پذیر روش‌های بسترسازی مناسب جهت حضور فعال در بازار سرمایه را به دست آورند. مطالعه سرمایه‌گذاری به دلیل نقش دوگانه‌ای که در اقتصاد ایفا می‌کند حائز اهمیت است؛ از یک سو بخش بزرگی از مخارج کل را شامل می‌شود و بدین سبب تغییر آن، اثر قابل توجهی بر تقاضا می‌گذارد و از سوی دیگر، نقش مهمی بر عرضه و تولید دارد؛ زیرا سرمایه‌گذاری بیان‌گر افزایش موجودی سرمایه است (کردبچه، ۱۳۸۵).

تعاریف سرمایه‌گذاری

تعریف پذیرفته‌شده‌ای از سرمایه‌گذاری در ادبیات این موضوع که موردپذیرش پژوهشگران باشد وجود ندارد اما به فراخور بحث مورد مطالعه تعاریفی از سرمایه‌گذاری ارائه می‌شود.

سرمایه‌گذاری به معنای به تعویق انداختن مصرف فعلی برای به دست آوردن منافع بیشتر در آینده است. در حقیقت سرمایه‌گذار به امید به دست آوردن سود بیشتر در آینده از ارزش‌های کنونی چشم‌پوشی می‌کند (تئوری کلاسیک). در تئوری اقتصاد یا در اقتصاد کلان، سرمایه‌گذاری مقدار خریداری شده از کالاها که در واحد زمان است که مصرف نمی‌شوند اما برای تولید آینده استفاده می‌شوند. سرمایه‌گذاری در سرمایه انسانی شامل هزینه‌های آموزش در زمینه‌های مختلف برای بکارگیری آنها در آینده می‌باشد (جونز، ۱۹۹۳).

سرمایه‌گذاری، فراگردی است که در آن، کالاهای سرمایه‌ای برای تولید کالاها و یا خدمات دیگر به کار می‌رود (طالب، ۱۳۸۷). سرمایه‌گذاری در حقیقت مربوط به افزایش ذخیره‌های کالاها و امکانات سرمایه‌ای و تولیدی یک جامعه است. معمولاً یک جامعه برای سرمایه‌گذاری، باید پس‌اندازهای خود را تجهیز کند و قسمتی از تولید دوره فعلی خود را مصرف نکرده و برای ساختن ظرفیت‌های تولیدی به کاربرد تا در دوره‌های آینده امکانات مصرفی بیشتری فراهم گردد (طیبیان، ۱۳۷۹). سرمایه‌گذاری نقش مهم و کلیدی در رشد و توسعه اقتصادی ایفا می‌کند، تجربه کشورهای توسعه‌یافته نشان می‌دهد که سرمایه‌گذاری یکی از عوامل اصلی رشد و توسعه اقتصادی آنها بوده است (رهبر و همکاران، ۱۳۸۶). سرمایه‌گذاری نوسان بارتترین جزء مخارج کل است که در اقتصاد کلان مورد بحث قرار می‌گیرد.

نظریه‌های سرمایه‌گذاری

۱. نظریه کلاسیک‌ها: مقدار هزینه و سود مورد انتظار؛ یک بنگاه (با این‌که بنگاه نگرش خرد است، اما از جمع بنگاه‌ها می‌توان هزینه و سود کلان را به دست آورد)، هنگامی اقدام به سرمایه‌گذاری می‌کند، که انتظار کسب سود داشته باشد. سود پیش‌بینی شده برای طرح، مهم‌ترین عامل تصمیم‌گیری سرمایه‌گذار است. سود، برابر با درآمد منهای هزینه است (کردیچ، ۱۳۸۵).

۲. نظریه نئوکلاسیک‌ها: نظریه سرمایه‌گذاری نئوکلاسیک‌ها، بر رفتار و حداکثر سازی سود بنگاه‌ها مبتنی است. از نظر این گروه با فرض ثابت بودن درآمد بنگاه با توجه به ثابت بودن سطح تولید، بنگاه برای رسیدن به سود بیشتر باید هزینه‌های خود را کاهش دهد. هزینه استفاده از سرمایه عبارت است از:

۱. هزینه فرصت پولی که برای خرید تجهیزات به کار می‌رود.

۲. نرخ استهلاک تجهیزات سرمایه است.

با فرض ثابت بودن قیمت‌های نسبی، تجهیزات مورد نیاز بنگاه ثابت باقی می‌ماند؛ در نتیجه، بنگاه تنها برای تجهیزات مستهلک شده سرمایه‌گذاری می‌کند. زمانی که هزینه استفاده، مقدار تولید و هزینه کار معین باشد؛ بنگاه آن روش تولیدی را برمی‌گزیند که هزینه تولیدش را حداقل کند، پس حجم موجود سرمایه تابع فزاینده‌ای از مقدار تولید و تابع کاهنده‌ای از هزینه استفاده از سرمایه خواهد بود. برای رسیدن به حجم مطلوب سرمایه باید سیاست‌های پولی و مالی را بر حجم سرمایه‌گذاری در نظر گرفت. این سیاست‌ها، به دو طریق بر حجم سرمایه‌گذاری اثر می‌گذارد: (بختیاری، ۱۳۸۴).

۱. از طریق تغییر حجم مطلوب سرمایه

۲. از طریق تغییر زمان مناسب برای انجام سرمایه‌گذاری

با اعمال سیاست پولی انبساطی، بهره اسمی کاهش می‌یابد و این کاهش بهره هزینه استفاده از سرمایه را کاهش می‌دهد؛ در نتیجه، بنگاه‌ها تشویق به برگزیدن فنون سرمایه‌بر می‌شوند که نتیجه آن افزایش سرمایه‌گذاری خالص است؛ البته اثر سیاست پولی بستگی به وضعیت اقتصاد دارد؛ در وضعیت رکودی و نرخ بهره پایین، سیاست پولی انبساطی و افزایش حجم پول باعث کاهش کمی در نرخ بهره شده و به میزان اندکی سرمایه‌گذاری افزایش می‌یابد؛ در حالت رونق و نرخ بهره بالا این سیاست باعث کاهش بیشتر نرخ بهره و افزایش سرمایه‌گذاری و تولید می‌شود. هنگامی که اعتبارات بلندمدت، به صورت ارزان‌قیمت در اختیار سرمایه‌گذار باشد، زمان مناسبی برای اجرای طرح‌های سرمایه‌گذاری برنامه‌ریزی شده است (بختیاری، ۱۳۸۴).

۳. نظریه جریان ریسک: سرمایه‌گذاری، عمل همراه با مخاطره ریسک است. سرمایه‌گذار، وقتی می‌خواهد برای سرمایه‌گذاری در پروژه‌ای تصمیم بگیرد، باید بازده آن‌ها محاسبه کند؛ ولی به دلیل آن‌که بازده پروژه در آینده صورت می‌گیرد، به صورت دقیق قابل احصا نیست. در وضعیت نا اطمینانی قیمت‌ها به صورت انتظاری برآورد می‌شود؛ ممکن است آنچه در واقع اتفاق می‌افتد، با آنچه برآورد شده، بسیار متفاوت باشد. در اقتصاد غرب، روش‌های متفاوتی برای تحلیل سرمایه‌گذاری در وضعیت ریسک پیشنهاد شده است؛ صفت مشترک آن‌ها این است که میزان ریسک، بالاتر با نرخ سود بیشتر جریان شود. از این رو بهای ریسک بر نرخ بهره افزوده و به صورت هزینه تولید از مصرف‌کننده دریافت می‌شود (توتونچیان، ۱۳۷۹).

۴. نظریه شتاب سرمایه‌گذاری: اقتصاددانان کلاسیک و کینز، معمولاً فرض را بر این می‌گذاشتند که سرمایه‌گذاری، تابعی از نرخ بهره است؛ اما از سال‌های پس از جنگ جهانی دوم اقتصاددانان به‌طور فزاینده‌ای اهمیت نرخ بهره را به‌عنوان یک تعیین‌کننده سرمایه‌گذاری مورد تردید قرار دادند. به‌ویژه، مطالعات تجربی اولیه حاکی از آن است که سرمایه‌گذاری نسبت به تغییرات نرخ بهره تقریباً غیر حسّاس است در نتیجه‌ی این مطالعات، تئوری‌های مختلف سرمایه‌گذاری ارائه گردید؛ که از آن جمله می‌توان به تئوری شتاب اشاره کرد. تئوری شتاب، در ساده‌ترین شکل آن براساس این تصور قرار دارد که ذخیره لازم سرمایه، به سطح تولید و درآمد بستگی دارد. البته تأکید نظریه شتاب بر این نکته است که عامل تعیین‌کننده سرمایه‌گذاری، سطح درآمد دوره جاری نیست؛ بلکه میزان سرعت افزایش تولید جامعه است. برای تولید، مقدار ثابتی از محصول و مقدار معینی از عوامل تولید موردنیاز است. اگر سطح تولید بخواهد بالا رود، عوامل موردنیاز برای ایجاد آن نیز باید افزایش یابد؛ بنابراین با افزایش تولید، موجودی سرمایه موردنیاز نیز افزایش می‌یابد. نظریه ساده شتاب نشان می‌دهد که در یک دوره، برای تولید یک واحد محصول به چند واحد سرمایه نیاز است (بختیاری، ۱۳۸۴).

انواع سرمایه‌گذاری

۱. سرمایه‌گذاری ثابت کسب‌وکار؛ که شامل مخارج بنگاه‌های کار و کسب در ماشین‌آلات با دوام، تجهیزات و سازه‌هایی نظیر کارخانه‌هاست.
۲. سرمایه‌گذاری مسکن؛ که عمدتاً سرمایه‌گذاری در خانه‌های مسکونی را در برمی‌گیرد.

۳. سرمایه‌گذاری در ذخایر انبار؛ کالاهایی که بنگاه‌ها و تولیدکنندگان در انبار نگهداری می‌کنند، مثل مواد، ملزومات، کالاهای در جریان ساخت و کالای ساخته‌شده

۴. سرمایه‌گذاری انجام‌شده توسط بخش دولت؛ در بخش دولت، تصمیم‌گیری‌های انجام‌شده برای سرمایه‌گذاری ممکن است، به دلایل سیاسی و ملاحظات اجتماعی انجام گیرد و منطق اقتصادی در درجه دوم اهمیت باشد

۵. سرمایه‌گذاری مستقیم و غیرمستقیم خارجی: به لحاظ نظری، همه اقتصاد دانان سرمایه را به عنوان نیروی محرکه رشد و توسعه اقتصادی جوامع تلقی می‌کنند و همه مدل‌ها و الگوهای توسعه اقتصادی را بر پایه همین اندیشه طراحی می‌کنند، استفاده از امکانات سرمایه‌گذاری داخلی و خارجی از طریق به‌کارگیری مطلوب منابع تولید از مهم‌ترین عوامل نیل به پیشرفت اقتصادی جوامع به حساب می‌آید. بدیهی است تامین مالی تشکیل سرمایه داخلی از طرق مختلف همچون استفاده از پس انداز داخلی، بدهی خارجی و جذب سرمایه‌گذاری خارجی امکان‌پذیر است. جوامعی که برای توسعه خود در داخل از سرمایه کافی برخوردار نباشد، توسل به سرمایه‌های خارجی را از ضروریات توسعه اقتصادی تلقی خواهند کرد (ذوالقدر، ۱۳۸۸).

سرمایه‌گذاری خارجی^۱ به انتقال وجوه یا مواد از یک کشور به کشور دیگر جهت استفاده در تاسیس یک بنگاه اقتصادی در کشور اخیر در ازای مشارکت مستقیم یا غیر مستقیم در عواید آن اطلاق می‌گردد. سرمایه‌گذاری خارجی از اشکال صدور سرمایه از کشور سرمایه‌گذار به کشورهای سرمایه

پذیر می‌باشد و به شکل سرمایه‌گذاری در تولید و ساخت کالا، استخراج مواد خام، تأسیس و گسترش نهادهای مالی و غیره در فراسوی مرزهای ملی انجام می‌شود.

در یک تقسیم‌بندی کلی سرمایه‌گذاری خارجی را به دو دسته تقسیم می‌کنند:

۱. سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی^۱ و سرمایه‌گذاری غیر مستقیم خارجی^۲
۲. سرمایه‌گذاری خارجی حکایت از رابطه دائم میان سرمایه‌گذار و سرمایه‌پذیر، به‌ویژه فرصتی برای نفوذ واقعی برای اقدامات کشور میزبان توسط سرمایه‌گذار دارد. صندوق بین‌المللی پول FDI را چنین تعریف کرده است: «سرمایه‌گذاری مستقیم باهدف کسب منافع طولانی مدت توسط یک شخصیت حقیقی یا حقوقی مستقر در یک اقتصاد معین صورت می‌گیرد». سازمان تجارت جهانی FDI را چنین تعریف می‌کند: «FDI زمانی صورت می‌گیرد که سرمایه‌گذار یک کشور مبدا (کشور مادر) یک دارایی را در کشور دیگر (میزبان) باهدف مدیریت آن به دست می‌آورد» (برادلواسکار، ۲۰۰۰). سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی در ایران این‌گونه تعریف شده است که سرمایه‌گذار خارجی، حضور فیزیکی داشته و با قبول مسئولیت مالی و پذیرش ریسک، کنترل و اداره واحد تولیدی را مستقیماً در دست داشته و در اجرای فعالیت‌های تولیدی، نقش مؤثر داشته باشد.

با توجه به تعاریف بالا چند ویژگی را می‌توان برای FDI و تمایز آن با سایر اشکال سرمایه‌گذاری خارجی برشمرد:

▪ معیار اساسی در تشخیص FDI میزان و درجه کنترل بر سرمایه‌گذاری،

میزان مشارکت، سود و زیان‌هایی است که متوجه سرمایه‌گذاری می‌شود.

- وجود رابطه و منافع طولانی مدت میان سرمایه‌گذار و سرمایه‌پذیر به همراه سطح قابل ملاحظه از نفوذ و حق رای موثر سرمایه‌گذار بر امور مدیریتی اقدامات مشترک را خواهد داشت.

سرمایه‌گذاری غیر مستقیم خارجی یا سرمایه‌گذاری پورتفولیو به آن دسته از سرمایه‌گذاری‌هایی اطلاق می‌شود که اشخاص حقیقی و حقوقی خارجی به صورت خرید اوراق بهادار از یک موسسه یا شرکت مالی بدون آنکه مستقیماً در امر سرمایه‌گذاری شرکت نمایند، سرمایه خود را در اختیار کشور میزبان قرار می‌دهند. خرید اوراق قرضه و سهام شرکت‌ها در معاملات بورس و قبوض سپرده در بانک‌های خارجی از انواع سرمایه‌گذاری پورتفولیو می‌باشند. سرمایه‌گذاری غیر مستقیم خارجی در اوراق بهادار نمود پیدا می‌کند. اعطای وام و اعتبار، خرید قرضه و سهام شرکت‌ها در معاملات بورس در زمره این نوع سرمایه‌گذاری است. در این حالت، سرمایه‌گذار خارجی در اداره واحد تولیدی نقش نداشته و مسئولیت مالی نیز متوجه وی نیست.

یک از ایرادات اساسی سرمایه‌گذاری پورتفولیو، سیال و فرار بودن و در نتیجه بی‌ثباتی آن است؛ یعنی سرمایه‌گذار خارجی هر لحظه که اراده کند می‌تواند با فروش سهام یا اوراق بهادار، سرمایه خود را به کشور خود یا کشور ثالث انتقال دهد و در شرایط رکود اقتصادی کشور سرمایه‌پذیر، با خارج کردن سرمایه از کشور باعث تشدید نابسامانی اقتصادی آن کشور خواهد شد. از ویژگی‌های دیگر این نوع سرمایه‌گذاری، پایین بودن درجه ریسک، کوتاه بودن دوره سرمایه‌گذاری، بالا بودن قدرت نقد شوندگی و نداشتن حق رای موثر در مدیریت و اعمال نفوذ در تصمیمات مربوط به

سرمایه‌گذاری می‌باشد. در سرمایه‌گذاری پورتفولیو، سرمایه‌گذار در پی سود کوتاه مدت، سود حاصل از خرید سهام به قیمت ارزان و فروش آن به قیمت بالاست و لذا در صدد به دست آوردن کنترل یک شرکت و دخالت در تصمیم‌گیری‌ها نمی‌باشد. در سرمایه‌گذاری پورتفولیو، استراد اصل سرمایه، سود آن، زمان نحوه انتقال درآمد به عواملی چون شرایط اقتصادی کشور میزبان، عملکرد سرمایه‌گذاران خارجی، ریسک سیاسی، نوسانات نرخ ارز بستگی دارد. برخلاف FDI که سرمایه‌گذار هم حمایت داخلی کشور میزبان و هم حمایت سیاسی دولت متبوع خود را به همراه دارد، در سرمایه‌گذاری پورتفولیو، سرمایه‌گذار به تنهایی خطرات ناشی از سرمایه‌گذاری را می‌پذیرد. بر خلاف FDI که سرمایه‌گذاری غالباً با انتقال عوامل تولید مانند تکنولوژی، فرمول‌های ساخت، دانش فنی و مهارت‌های انسانی همراه است، در سرمایه‌گذاری پورتفولیو، جریان سرمایه‌گذاری غالباً محدود به انتقال منابع مالی می‌باشد، بنابراین صرف تملک دارایی‌ها به سرمایه‌گذار حق اعمال اراده و دخالت موثر در تصمیمات شرکت ایجاد نمی‌کند (بک کند و روسو^۱ ۲۰۰۳).

فصل دوم

روش‌های سرمایه‌گذاری و تامین مالی

روش‌های سرمایه‌گذاری

مارکوزن^۱ (۱۹۸۴) گزارش می‌دهد که سه روش برای سرمایه‌گذاری وجود دارد:

■ روش مستقیم

در این روش بین سرمایه‌گذار و سرمایه پذیر رابطه مستقیم برقرار می‌شود. این شیوه اغلب بین دوستان و آشنایان نزدیک انجام می‌گردد.

■ روش غیرمستقیم

در روش غیر مستقیم بین سرمایه‌گذار و سرمایه پذیر یک موسسه مالی به عنوان واسطه عمل می‌نماید. به عبارتی سپرده‌گذار و سرمایه‌گذار وجوه خود را در اختیار این موسسات قرار می‌دهد و سرمایه پذیر نیز از طریق این موسسات منابع مالی لازم را تامین می‌نمایند. در این روش ریسک مربوط به سرمایه‌گذاری و یا وام‌دهی بعهده واسطه موسساتی که به عنوان واسطه مالی عمل می‌نماید.

■ روش نیمه مستقیم

روش نیمه مستقیم بین سرمایه‌گذار و سرمایه پذیر، موسسات تخصصی مانند بانک‌های سرمایه‌گذاری^۲ قرار می‌گیرند. این موسسات نقش متخصص و کارگزار را بازی می‌نمایند و خود سرمایه‌گذار بلند مدت در اوراق بهادار نمی‌باشند. اوراق سهام یا قرضه

1. Markusen

2. Investment Banks

خریداری یا تعهد شده توسط این موسسات پس از مدت کوتاهی به فروش می‌رسد. بانک‌های سرمایه‌گذاری از جمله واسطه‌های مالی موقت می‌باشند که در روش نیمه مستقیم وظیفه انتقال وجوه از سرمایه‌گذاران به سرمایه‌پذیران را به عهده‌دارند.

اصول سرمایه‌گذاری

اما صرف نظر از این که از کدامیک از روش‌های سرمایه‌گذاری استفاده شود و اینکه میزان سرمایه چقدر است رعایت این شش اصل برای رسیدن به هدف اصلی سرمایه‌گذاری که کسب سود بیشتر است ضروری است (تایر، ۱۳۸۹)

■ دانش

اغلب کسانی که در سرمایه‌گذاری شکست می‌خورند مهم‌ترین علت این امر را بی‌اطلاعی یا کم‌اطلاعی از سوژه سرمایه‌گذاری‌شان می‌دانند و حسرت می‌خورند که کاش مطالعه بیشتری کرده بود. این به این معنی نیست که بر روی تکنولوژی‌های جدید یا آنچه در آن تخصص وجود ندارد، سرمایه‌گذاری نشود بلکه به آن معناست که در مورد آنچه در آن سرمایه‌گذاری می‌شود مطالعه شود و یا از مشاوران آگاه در آن زمینه مشاوره به عمل آید.

■ ریسک‌پذیری

چشم‌بسته عمل کردن به معنای ریسک‌پذیر بودن نیست بلکه ریسک‌پذیری بدان معناست که در عین عاقلانه عمل کردن جسارت گرفتن